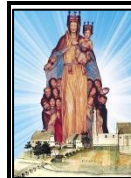

Molitva sv. Ivanu Krstitelju

Sveti Ivane, tebi sada, dolazimo puni nada, puni ljudskih briga, jada. Zazivamo tebe danas, sv. Ivo, moli za nas ! Preteča si Kristu bio, dolazak mu pripravo, Janje Božje navijestio. Spasitelj ti dade stoga, moć čudesa tvoriti mnoga, na imena zaziv tvoga. I nama pokaži svima, čudesnu da snagu ima tvoja pomoć bolesnima. Vjerni puk te žarko moli, da mu blažiš patnje, boli, u života suznoj doli.

Vapaj

Postoji jedna anegdota koja kaže kako je neki bolesnik vapio da ga Isus ozdravi. Čovjek je bio invalid, nepokretan, no u njemu je tinjala žarka želja da prohoda. Kada ga je medicina otpisala, u njemu je ostalo nešto nade, te se odlučio okrenuti Bogu. Tako je jednom prilikom otišao na neko hodočašće i dok je išao do odredišta, vozeći se u svojim kolicima, molio je Isusa da ozdravi. Kako nije dobivao nikakva odgovora, više iz prkosa nego li iz razočaranosti, počeo je glasno zazivati Isusovo ime. Vapio je: „Isuse, ozdravi me, molim Te!“ te je zaziv ponavljao nekoliko puta. Već pomalo ljut, ali i dalje ne gubeći nadu, domišljati se čovjek dosjetio te je odlučio ovaj put smireno pristupiti Isusu, no ne kao Bogu, već kao dijete djetetu. „Isuse, ako me ne ozdraviš, kazat ću te majci!“ – izgovorio je i čudom ustao, kao da nikad nepokretan nije bio. Isus ga je ozdravio. Ova simpatična zgoda govori da i nemoguće postaje moguće, ako ne posustajemo u vjeri, ali i zorno nam opisuje odnos između djeteta i majke, Isusa i Marije.

Pod Gospinim plaštom

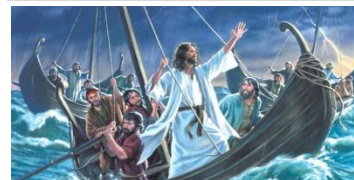
OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-638-001 • 098-245-587 • gospaodcudes@gmail.com

20. lipnja 2021. • 12. NKG • God. XII. • br.25 (562)

500

Tko li je ovaj da mu se i vjetar i more pokoravaju?

Čitanje svetog Evanđelja po Marku: “Uvečer istoga dana kaže im: “Prijedimo prijeko!” Oni otpuste mnoštvo i povezu Isusa kako već bijaše u lađi. A pratile su ga i druge lađe. Najednom nastaje žestoka oluja, na lađu navale valovi te su je već gotovo napunili. A on na krmi spavaše na uzglavku. Probude ga i kažu mu: “Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?” On se probudi, zaprijeti vjetru i reče moru: “Utihni! Umukni!” I smiri se vjetar i nastaje velika utiha. Tada im reče: “Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?” Oni se silno prestrašiše pa se zapitkivahu: “Tko li je ovaj da mu se i vjetar i more pokoravaju?” Riječ Gospodnja. (Mk 4, 35-41)

Izvor njegova mira

Zanimljivo je što o mjestu u evanđelju u kojemu se spominje žestoka oluja, piše isusovac o. Jan Bots:

“Kako Isus može spavati u oluji? Mi ne znamo čemu se više čuditi, ili da ga slušaju vjetar i more, ili da u pobješnjeloj oluji može ležati i spavati”. Slika Isusa koji spava usred oluje koja prijeti da potopi lađu, uistinu je čudna. Odakle Isusu taj mir? Je li on stvarno bio iscrpljen od napornoga dana, od mnogih ljudi s kojima je bio zajedno, koji su ga pritiskali svojim brigama i nevoljama? Je li Isus imao “blagoslovljeni san” koji nijedna oluja nije mogla uznemiriti? Nije moglo samo to biti. Njegov mir imao je dublji izvor. On ga spominje, on ga pokazuje nama. Apostolima koji su bili potpuno u panici (premda su bili ribari i iskusili su mnoge oluje na moru) Isus predbacuje: “Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?” Njegova vjera je izvor njegovog mira. On počiva u Bogu, svome Ocu. On ima duboko povjerenje, koje može dati samo čvrsta ukorijenjenost u Bogu. On zna da je u ruci Očevoj, i da mu ta sigurnost daje da sam može mirno spavati u divljem lelujanju uskomešanog mora. Otac Jan Bots upotrebljava za to odgovarajuću poredbu. Pokušajmo predočiti sebi da u ovom brodu sjedi jedna majka s malim djetetom u naručju: “Ona je obujmila dijete, ziba ga i čuva brižno da dijete osjeti nešto od njene brige. Ostane li majka mirna, dijete neće imati straha”. Nije li to tajna svakog dobrog odgoja? Saopćiti djeci svoj mir. U odgoju vjere ide se prije svega za tim, da drugi sudjeluju u svome odnosu

U Dobrovoljnom vatrogasnom društvu Oštarije 16. svibnja 2021. godine s ciljem promicanja kulturnih vrijednosti Oštarija, a nadalje oštarske čakavice i njezinog zadnjeg promotora Ivana Mihaljevića Baraka Inicijativni odbor je donesao Odluku o izradi biste Ivanu Mihaljeviću Baraku.

Izrada poprsja u bronci povjerena je našem prijatelju i poznatom Hrvatskom akademskom kiparu Tomislavu Kršnjavom.

Za financiranje izrade molimo pomoć od strane donatora, organizacija, udruga, prijatelja i svih kojima je Ivan Mihaljević Barak bio prijatelj i znanac.

U svrhu realizacije ovog kulturnog projekta otvoren je račun.

IBAN HR2824020061500109665

Inicijativni odbor: Ivica Mihaljević, Zvonko Trdić, Nikola Grabanin, Anton Božićević.

Oče, stavljam se u tvoje ruke, čini sa mnom po svojoj volji ma kakva ona bila.

Zahvaljujem ti.

Spreman sam na sve.

Prihvaćam sve, samo da se u meni i u svim stvorenjima vrši tvoja volja.

Ne želim ništa drugo, Oče.

Predajem ti svoju dušu.

Predajem ti je sa svom ljubavlju koju imam, jer te ljubim i osjećam potrebu da se darujem tebi da se predam u tvoje ruke bez granica, bez mjere,

s jednim bezgraničnim pouzdanjem, jer si ti moj Otac.”

(Charles de Foucauld)

prema Bogu. Učenici doživljavaju, kako Isus počiva u Bogu svome Ocu. Oni osjećaju, da njegova mirnoća nije ravnodušnost prema opasnostima, nego sigurnost u Bogu. To jača njihovu još slabu, malu vjeru. Fra J. Župić

Rođenje sv. Ivana Krstitelja, 24.6.

Sv. Ivan Krstitelj ukazao je na Isusa kao Jaganjca koji oduzima grijeh svijeta. Svoje je učenike uputio da više ne slijede njega, nego Onoga koji je došao i kojemu on nije dostojan razriješiti ni obuću na nogama. Ivan je izmoljeno dijete. Roditelji su mu već bili u poodmakloj dobi. Zaharija, kao Veliki svećenik te godine imao je tu povlasticu da uđe u Svetište nad Svetištem, u koje se ulazilo jednom godišnje. Tamo mu je Bog obećao potomstvo. Zaharija je zanijemio nakon toga obećanja, i svima je to bio znak da se u svetištu nešto dogodilo. Zaharijina žena Elizabeta ostala je u blagoslovljenom stanju. O tom se pronio glas, koji je dopro i do Marije, njezine rođakinje. Budući da je Marija po anđelovoj riječi dobila potvrdu da je njezina rođakinja Elizabeta u poodmakloj dobi začela, i da je već u šestom mjesecu, pohitala je k njoj, nadajući se da će u nje naći i razumijevanje onoga što se upravo s njom dogodilo. U susretu dviju trudnica, Ivan, kao plod Elizabetine utrobe zaigrao je od radosti u susretu s Onim kojega će jednom predskazati. Uz Marijin pohod i Ivanovo rođenje vezana su dva poznata hvalospjeva u Novom zavjetu. Ivan se povukao u pustinju kao pokornik i propovjednik, okupljao je učenike i propovijedao duhovni preporod. Bio je odjeven u haljinu od oštre devine dlake, opasan kožnatim pojasom i hranio se skakavcima i divljim medom. Narod ga je toliko cijenio kao sveca i proroka da su mislili kako je on obećani Spasitelj. Svećenici su ga pitali tko je on i zašto krsti, a on im je rekao: „Ja nisam Krist. Ja vas krstim vodom, a za mnom dolazi onaj koji će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem.“ Ovo „ognjem“ znači brojna mučeništva. Isus je, govoreći o Ivanu Krstitelju, rekao: „Nije se rodio veći od žene.“ Ivan upućuje na očekivanog Mesiju. Isus mu je došao na krštenje koje se davalo za oproštenje grijeha, ne zato što bi imao kakav grijeh, nego da od Ivana baštini starozavjetnu baštinu i prosljedi je u novozavjetni slijed događanja. Tako s Ivanom završava Stari, a s Isusom počinje Novi zavjet. Ivan je na koncu pogubljen. Herodijada nije mogla prihvatiti da joj Ivan – prorok kvari životne planove. Kad joj se ukazala prigoda dokopati njegove glave, to je i učinila. 24.6. slavimo rođenje Ivana Krstitelja, a 29. kolovoza dan njegove mučeničke smrti. Zazivaju ga kod padavice, grčeva, tuče i oluja.

Srce koje svijetli u patnji – pred Srcem Isusovim u lipnju

Romone Zlatne krunice u našim crkvama i dušama. Utičemo mu se s punim pouzdanjem. Slabi, umorni, izranjeni. Prašnjavi. Žedni. Srcu kopljem probodenom, pogrđama nasičeno, satrvno. Kaže sveti Ivan Pavao II. da je Ono u u Getsemaniju nasmrt žalosno, osjeća strašan teret. Satrvno je zbog naših grijeha. Oplijenjeno.

Stojim pred slikom Srca Isusova i molim da On napravi moje srce po svom Srcu. Lijepa molitva, no jesam li svjestan što tražim i što želim? Slika u mojoj župnoj crkvi prikazuje Srce mog Gospodina s bitnim karakteristikama - krvavi, probodeno je, okrunjeno trnovom krunom, iz njega izlazi svjetlo, u svjetlu križ. Sve su to simboli bitni za razumijevanje Srca ali ujedno i naznake kakvo je srce učenika pozvano biti. Ono koje je probodeno, ne ono koje probada, koje krvavi, a ne koje ranjava, koje nosi svoj križ, a ne stavlja »nesnosne« terete na druge, srce koje svijetli u patnji, a ne zdvaja. Srce Isusovo... učini srce moje po Srcu svom... jesam li uistinu svjestan što to znači i na što pristajem?

Govorimo o dubinama kojih nikad ne možemo dovoljno svojim slabim dubinama zahvatiti.

Bolje, dati nam se zahvaćati od Njega.

Mijenjati.

Vjerovati.

S Njim hoditi.

O tim dubinama kliče u Duhu sv. Pavao zajednici u Filipima kontemplirajući kako Sin Božji sam sebe »opljeni« uzevši lik sluga, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu.

(Fil 2, 7-8).

Eto nas do bitnoga.

Takva nam je osoba bliža od nas samih. Takvom se Srcu rado utičemo, s nadom ga zazivamo, jer ga osjećamo kao svoga, kao onoga koje nas jedino nikad neće ostaviti ni zakazati u svojoj blizini. To je Srce nepomućeno sebičnošću i prljavštinom prolaznih interesa, prožeto neizrecivom Ljubavlju i Mirom.

Mir naš. Naše pomirenje.

S Njim, sa svojom prošlošću, svojim ranama.

Takvom prijatelju koji s nama ide »do kraja« vjerujemo. To može i želi jedino Bog.

(vlč. Zvonimir Badurina-Dudić)